

ספריה ביולוגית-הייננית

מס. 1

ד"ר מד. אב. מטמון

השבחת הגזע של המין האנושי וערכה לעמנו

עם ציורים ומספרים סטטיסטיים

תל-אביב S 575.1
NGN (הה) 2

1933

תרצ"ג

ספריה ביולוגית-היגיינית

מס. 1

ד"ר מד. אב. מטמון

השבחת הגזע של המין האנושי

וערכה לעמנו

עם ציורים ומספרים סטטיסטיים

תל-אביב

1933

תרצ"ג

מרכיבים לדבר אצלנו על שאיפת עמנו להתחדשות דתנית וחמרית, התחדשות שתתן לו את היכולת להמשיך את המסורת של הדורות שעברו, להאדיר את הנכסים הרוחניים שהורישוהו אבותיו, להפיץ את דעותיהם בעולם ולתפוש מקום נכבד בחברה האנושית. אולם יחד עם זה עלינו לזכור תמיד את ההנחה, שכדי שהעם לא יתנוון, עלינו לדאוג לא רק לערכו הכמותי אלא גם לאיכותו. החומר הטוב ביותר שבעם הוא זה, ההולך תמיד קדימה, דוחף את העם או יותר נכון, מושך אחריו את הנחשלים.

חלק גדול מן האנשים החושבים, ביחוד אנשי הדת, שעל פי רוב אינם מחבסטים על המדע החדש, טוברים, שגורל האומה, עתידה וכוחה תלויים במספר הגדול ביותר של קשרי נשואים הנעשים בעם והלידות הבאות מהם. הם אינם נותנים ערך רב למהותו של הנולד, אם חלש הוא או חזק, בעל שכל או חסר דעה; אדם שעתיד להיות הינה דעות ומיטיב עם הבריות או אדם שסופו להיות פושע ולקפח את החברה. לא כן אלה המבססים את דעותיהם על יסוד המדע וביחוד על תורת התורשה; הם יודעים ומבינים היטב, כי לא זוהי הדרך הנכונה. עם שמרובים בו האנשים הנגועים בלקויים שעברו אליהם בירושה, סופו להגיע לידי החנוונות. אמנם לא קרה עדיין בהיסטוריה מקרה כזה, שמספר החולנים יתרבה על מספר האנשים הבריאים. אבל מכאן אין עדיין להסיק, שהדבר הוא מן הנמנע, הואיל וכבר עכשיו אנו רואים, כי רב מספר האנשים שעסיי מבנה אבריהם אין לראותם כאיננים לגמרי, נקה, למשל, את הלקויים בראיה, המרובים כיכ בעמנו ושכלי ספק יש או היה לנו כושר מיוחד לכך; חיים של שנות אלפים בגלות שחורה בגיטו אמל גרמו לזה, או נזכיר מצבי חולשה אחרים כגון חולשת העצבים, שחלק גדול מקבל את הכושר הזה בירושה. לפי „זיכל“ יש ליהודים זיקה יתרה לאומן התפרעות המסיכיות

כל הוכחות שמורות
למכון להינייה ומדעי המין
ת-ל-א ב-ב

S95 A 846
575.1

בשנת 1924-1925: בחקופה זו היה מספר היהודים במדינה 5,9% מכל האוכלוסים אבל מספר היהודים בבתי המחסה והטיפול היה: בבתי-העורים 7,2%, בתי חרשים-אלמים 9,1%, מוסדות רפואיים-חינוכיים (לחלופי שכל) 15,0% (עיין שם).

כן מוכיחה לנו גם הטבלא הבאה:

בהונגריה היו על כל 100.000 חושבים			
אצל היהודים	100,9	חרשים-אלמים לעומת	88,5
"	"	מטורפים	49,2
"	"	שוטים	87,9

בסטטיסטיקה זו נחשבים: „מטורפים“ לאנשים שהיו מחלחלים בעלי דעה ספוויה ושפעולתם הנפשית הופרעה במשך הזמן; „שוטים“ - לחולי רוח מלידה (שם).

מצב כזה אינו יכול להמשך הלאה, כי מדי שנה בשנה מתרבה מספר האנשים הלוקיים, הואיל ודוקא אלה הנמצאים בדרגת הפחיתות הם המולידים יותר ילדים ומורשים להם את תכונותיהם-כשרונותיהם. ואל נשכח את ההוצאות הרבות שכל עם חרבותי מוציא על האנשים המנוונים הללו. ביחס לגרמניה כותב בֶּטְרֶס:

גרמניה מוציאה על גידול, חינוך וטיפול של האלמנטים האי-חברתיים והאנטי-סוציאליים, בבתי ספר לילדים דפקטיביים. במוסדות לליקויי שכל, בתי מחסה למשוגעים וחשוכי מרפא, לבתי מרפא לשיכורים, בתי סוהר ובתי מחסה לקבצנים יוחר ממיליארד מרק לשנה, והסכום הזה ההולך כולו לעבודה בלתי פרודוקטיבית גדל מיום ליום. הולך ומתקרב היום, שבו הטיפול בחלק הבריא של העם הגרמני יפסק לגמרי מחוסר אמצעים להוצאת הטיפול הזה לפועל. ואחרי כל זאת רק חלק של האלימנט הסוציאלי והאנטי-סוציאלי הזה נמצא בבתי המחסה. החלק הכי גדול מהם חי בחופש ונתקלים בו בכל מקום. הוא משחית את הרכוש הפרטי והציבורי, מסכן את המנוחה הציבורית ואת הבטחון, את הסדר הממשלתי ואת המוסר. זהו אותו החלק המתרבה והמורה ביותר, הוא מביא ילדים עד בלי קץ וגבול...

עומדים אנו, אם כן, לפני השאלה - כיצד לעמוד בסרץ. האם נסתפק בזה. שיסודרו בשביל אומללים אלה בתי מחסה ומקלט או ניתן להם להתהלך בלי כל השגחה עד שיתמו מן הארץ? העצה האחרונה אינה אנושית וגם אינה מובילה למטרה, כי כמו שכבר הזכרנו. החלק הזה הוא

הגוררות אחריהן לפי הנסיון נטיה לאבוד לדעת, למצבי נפש ירודים ביסודם, למלנכוליה של גיל הבליה. לפסיכופטיה מסוגים שונים בצירוף דכאון-רוח, ולאישים בעלי שווי משקל נפשי בלתי יציב (עפ"י רופין). כמו כן אין אנו יכולים להכחיש, שמיני הופעות אחרות המסמנות התנונות שוררות בכל עם אחר; כל פחיתות גופנית או רוחנית העוברת בירושה מן ההורים אל הבנים מטביעה את חותמה על יורשיה במגמה זו או אחרת.

בגרמניה, למשל, לפי מספרים זהירים מאוד, אומדים את מספר המנוונים באופן כזה: על כל 100.000 חושבים יש 400 חולי-רוח ואידיויטים, 150 חולי נכפה (אפילפטיקים), 200 להוטי שכרון, 30 חרשים-אלמים, 250 בעלי מום מלידה, 500 שחפנים בדרגה הגבוהה ביותר של המחלה. כל אלה קבלו בירושה את מחלתם או את הכושר לחלות בהן.

המספרים הללו דומים פחות או יותר אצל כל עם ועם, ואם נוסף להם את מספר הליקויים ואת החסרונות הגופניים הקלים כמו לקויי-ראיה, חולשת עצבים וכו', נוכל לאמר מבלי להגזים, שיותר משליש האנושיות נמצא במצב של החנונות. לדוגמא נקח את תל-אביב עם 45.000 חושביה, שיש בה במוסדות חינוך בלבד יותר מ-25 חרשים-אלמים ויותר מ-30 ילדים דפקטיביים וחצאי אידיויטים. אומדים את מספר האחרונים בעיר ליותר מ-100.

מספרים מאלפים בנוגע למספר הלקויים ממינים אלה אצל היהודים בכלל נוחן לנו ד"ר רופין בספרו הסוציולוגיה של היהודים (חלק ב'): „לפי מטקד חולי הרוח ובעלי המיחושים המצויים בין האוכלוסים בפרוסיה שנעשה בשנת 1895 היה:

	חולי רוח	שרים	חרשים אלמים
בין 100.000 יהודים	491,9	104,8	129,8
בין 100.000 נוצרים	253,0	65,3	85,8

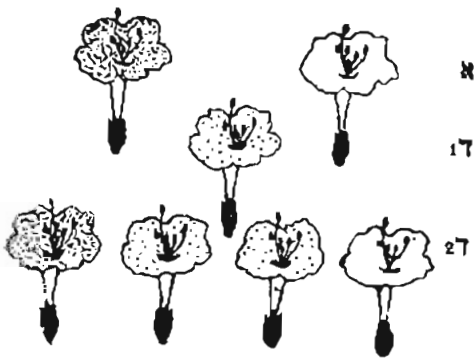
לפי זה ישנם חולי הרוח בקרב היהודים כפלים ועורים וחרשים-אלמים 1 1/2 פעמים יותר ממה שישנם אצל הנוצרים.

את היחס שבין כמות בעלי הליקויים אצל היהודים והנוצרים נוכל לראות מן המספרים הבאים, שנלקטו מן הסטטיסטיקה שנעשתה בהונגריה

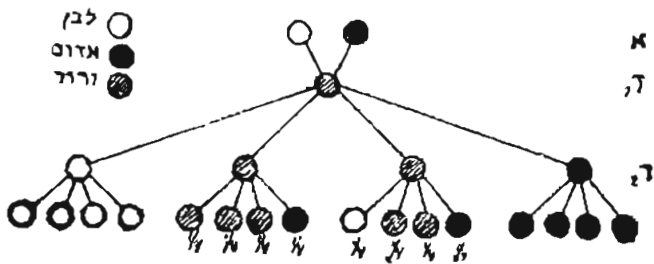
ציור 3. גרגור מנדל
ברין 1822-1883

יצר את הבסיס לתורת התורשה

ציור 4. א. הריב, דו זר כלאים ראשון, דז דור שני

להם יתנו חמיד לבנים, ושני רבעים יהיו צמחים אדומים, אבל

ציור 5. א. אבות ראשונים, דו דור הכלאים הראשון, דז דור הכלאים השני
דו דור הכלאים השלישי.

ציור 1
צ'רלס דרווין
לונדון 1809-1882

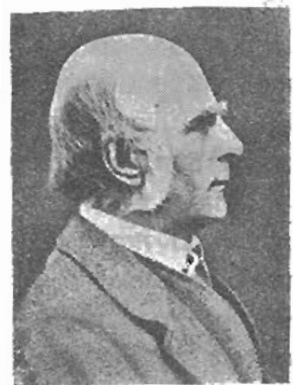
שבספרו, 'תולדות חמינים' הגדיר את

עיקרי הברירה הטבעית - כיסוד השבחה חגוע

מה היא השבחה חגוע? זהו נסיון להשביח את איכותה של האנושיות ע"י ברירה מוקדמת של האוכלוסין והשפעה ישירה על מהלך הרבייה שלהם. הרעיונות שעליהם מתבססת תורה זו לקוחים מתורת דרווין. אבל האיש שבסס את השיטה של השבחה חגוע ונחן לה את המושג 'אבגניקה' הוא בן דודו של דרווין פרנציס גלסון. הוא היה הראשון שהדגיש בכל חוקף את ערך התורשה בהישגי האדם ובססו מדעית.

עוד כמה שנים לפניו נחקרו חופעות התורשה בעולם הצומח. נסיונות אלו עשה האוסטרי יוהן גרגור מנדל. שחקר את חופעות התורשה בצמחים. הוא בא לידי מסקנות אלו: אם צמח בעל פרחים אדומים מצטרף ע"י האבקה עם צמח בעל פרחים לבנים, אנו מקבלים צמחים כלאים: פרחים

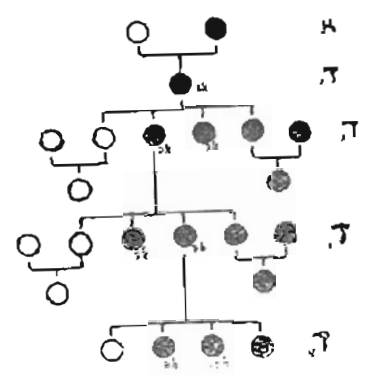
הפורה ביותר ואין לנו כל צרכות להניח למקרה העור וליצר האדם - לעשות את שלהם. להיסך, אנו צריכים לקחת את גורלם של האנשים האלה בידנו. לתת להם את העזרה והמחסה הדרושים ויחד עם זה להשפיע על מהלך הרבייה שלהם ולהנחותה בדרך המתאימה לחברה. והו התפקיד החדש של ההיגיינה המודרנית: להגן על האנושיות מן השפסון של פחותי הערך ולחסום את הדרך לפניהם מחדור לאנושיות, על ידי זה שנמנע מהם את היכולת להוריש את פחיתותם לדורות הבאים. בזה אנו נוגעים בענף חדש של דהיגיינה, בהיגיינה של הרבייה, האבגניקה או, השבחה חגוע האנושי.

ציור 2
פרנסיס גלסון

לונדון 1819-1882
יצר בספרו, 'גאוגניח שבירות' את מדע האבגניקה

כלאים, ז"א שאם יצליבו אותם ביניהם יתנו שוב חצי צמחים נורמליים אדום ולבן וחצי כלאים. במקרים כאלה מכנים את הצבע האדום בשם בולט - דומיננט ואת הצבע הלבן סמוי או רצסיב. הסגולה ליצור צבע אדום היא השליטה בתורשה. היא מאפילה ומכסה על הסגולה לתת צבע לבן. הנשאר סמוי כששתי הסגולות הללו מתאחדות בצמח אחד, אז הראשונה, הצבע האדום. קופץ תמיד בראש, מחבלט, בשעה שהשניה אינה נעלמת אמנם, אלא נשארת סמויה מן העין ומחבלטת רק אז כששני הכלאים מצטלבים ביניהם.

אולם מה יהיה, אם פרח אדום כלאים יצטלב עם פרח אדום נורמלי? או הורים, 17 דור כלאים ראשון, 27 דור אוי הצאצאים יהיו רק רבע כלאים ושלושה רבעים נורמלי. על סמך המסקנה הזאת נעשו נסיונות גם על בעלי חיים ומהם למדו גם על האדם. לפי גלטרן מורשיים ההורים את תכונותיהם וכשרם לבניהם בצורה כזו: בן יורש מהוריו מכל אחד רבע תכונתו, מארבעת הסבים והסבות מכל אחד 1/16, מאבות הסבים 1/64 מכל אחד.

ובכן אנו יודעים עכשיו בדיוק מדעי שתכונות גופניות כמו גם ירושתיות יכולות לעבור בירושה מאבות לבנים, כמו כן ישנן גם מחלות העוברות בירושה, וכן סימנים בולטים וסמויים, שאנו מגלים אותם בבנים מיד או לאחר זמן. תופעה זו גורמת לנו מחשבה רבה על שאלה זו, כי סחאום יכול להולד ילד המראה סימני חליים שלא היו אף אצל אחד מהוריו. אבל באו אליו מסבו או מסבתו או גם מאבות רחוקים יותר או מסורשיים שנשארו בלתי ידועים לנו.

המקרה הראשון שהוכיח על מציאות מסקנותיו של מנדל גם אצל האדם הוא מחלת קצרות האצבעות (בראכידקטיליה). טיבו של מום זה הוא שבמקום שהתגרמות תאי הגידול בפרקים האמצעיים של האצבעות תעשה בגיל ה-18-20, ההתגרמות נעשית כבר בשנים הראשונות במדה כזו שגדולם נפסק בהקדם. הפרק האמצעי מתחבר עם הפרק

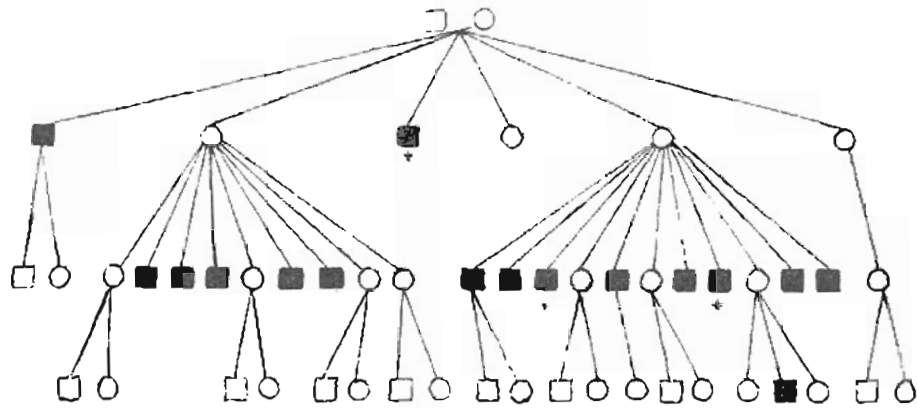
הקדום וכך נראית האצבע קצרה ולא בעלת שלשה פרקים כי אם שנים. במקרה זה המום הוא בולט.

יכולים לעבור דורות שלא יראה בבנים כל סימן חולני, שהיה פעם אצל ההורים, אבל בלי ספק נושאים אותו בני המשפחה בדמם בתור כושר מיוחד. ואם יפגש זוג ששניהם באים מאותה המשפחה, מיד יתפתח הכושר והבן ירכוש לו מיד את התכונה החולנית באופן נראה לעין. מכאן ברורה הסכנה של התחתנות קרובים. את התוצאה של התחתנות כזו מראה לנו לונדבורג בשודיה, שחקר משפחת אכרים בת 2232 נפש, שהרבה מהם התחתנו ביניהם. הורי המשפחה היו: בעל אחווה, יועץ משפטי וחבר הפרלמנט פהר פהרסון ואשתו קריסטה פהרסון. כבר בדור הראשון אנו מוצאים שני אלכוהוליים, אחד מהם היה בנגט. בנו של בנגט נשא לאשה אחת מקרובותיו שעמדה על אותה הדרגה שלו. התוצאה היתה: 8 ילדים - מהם 5 בנים, שמהם ארבעה היו להוטי שכרון והביאו לעולם שני בנים לא חוקיים. במשפחה זו - שכיחה מאד ההתחתנות בין בני המשפחה. מה שחוק בהם את התכונות המורשתיות.

בין המחלות העוברות בירושה בנשואי קרובים מצא לונדבורג את "טרוף השחרות" (דימנציה פריקוקס), המופיעה בגיל 15-35 והמביאה את יורשה לטרוף דעת וגמור, את המחלה הנקראת "עוית שרירים נכפית" (מיוקלונוס אפילפטיקה) התוקפת לפעמים משפחות שלמות. לונדבורג חקר עוד ארבע קבוצות של משפחות:

בקבוצה הראשונה היה אחד ההורים חולה והשני בריא. במשפחה זו לא היו סימנים בולטים, והמחלה נשארה סמויה ועברה בירושה. בקבוצה השניה היו שני ההורים בריאים בחיצוניותם, אבל נושאי מחלה. הקבוצה הזאת הקיפה 11 משפחות עם 93 ילדים, שמהם 77 עברו את גיל החמש-עשרה. 11 המשפחות הללו נתנו 17 חולי רוח, ו-7 פסיכופטים. קבוצה אחרת, שאחד ההורים היה חולה והשני נושא מחלה, הראתה 5 משפחות עם 4 ילדים שעברו את גיל ה-15: מהם 13 חולי רוח ו-7 פסיכופטים. ועוד משפחה ששני ההורים היו חולים, נתנה 8 ילדים בלתי נורמליים.

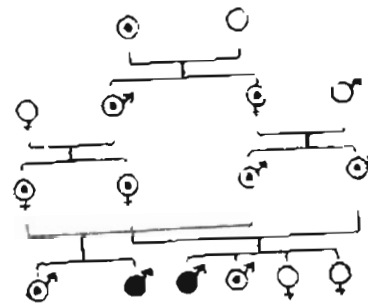
חקירותיו של לונדבורג מראות בעליל את הסכנה הגדולה הכרוכה בנשואי קרובים. לדוגמא נביא גם את מחלת "החגונית הרשתית שבעין" המביאה לידי עיוורון. (ציור 6)

ציור 9. קטע מאילן-גזע של משפחת סמפל (לפי לוסקן).
 □ גברים ○ נשים ■ דמומים.

אולם ישנם שני טפוסים עיקריים הנפוצים מאוד בקהל ועליהם נדבר כאן. אחד הוא הטפוס ה"סחות-ערכי הגופני" של השחפתנים, והשני הוא הטפוס ה"סחות-ערכי הרוחני" של תולי הרוח (פסיכופטים). שני הטפוסים הללו מסוכנים מאד לגזע האנושי, הואיל והם מורשישם על פי רוב את הכושר הירוד שלהם לבניהם. על יד כך הם מורידים את הדרגה הממוצעת, שעליהם עומד העם בתרבותו השכלית והגופנית למדרגה יותר נמוכה בחברה.

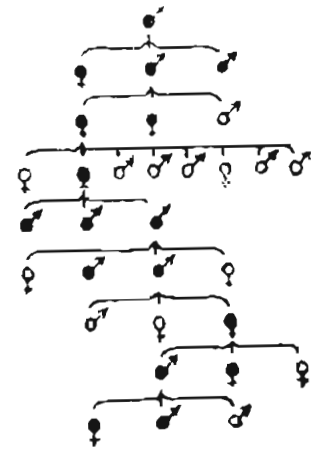
אם אנו מדברים על טפוס שחפתני אין אנו חושבים רק את אלה הננועים בשחפת גלויה, כי אם, ובעיקר, את אלה שהאורגניסמוס שלהם בנוי כך, שהם עלולים לקבל תמיד מחלה זו ולהפיץ אותה אח"כ ברבים. זהו טפוס מיוחד הנקרא "הטפוס האסתטיני". סימניו: כתמים צרות, חזה שקוע ובכלל רזה, שכוח ההתנגדות שלו להלחם בחידיקי השחפת, הוא קטן עד למינימום. הסכנה הכרוכה בטפוס זה היא, שעפ"י הוא בא מזוגות, שבהם האחד או שניהם מוכי שחפת. - בגרמניה אומדים את מספר אנשי הטפוס הזה למיליון גמש, ההולכים ונפלים במקדס או במאוחר למעמסה על הצבור. - למה נחוצים אנשים כאלה לאנושיות? כמובן, אם הם ישנם אין אנו יכולים לעשות להם מאומה, להיפך, מצפוננו האנושי אומר לנו ומכריח אותנו לעזור להם, להקל מעליהם את מלחמת הקיום הקשה בשבילים שבעתיים

ציור 7.
 אילן-גזע של משפחה בעלה
 "התבוננה הרשתית שבעין".
 ○ בריאים ● חולים ⊙ בריאים
 בחיצוניותם אבל נשאים את המחלה
 (סמריה).

אחד ההורים נשא כקברו את הכושר למחלה. שני הילדים גם הם היו בעלי כושר זה. הם התחתנו עם אנשים בריאים והעמידו כל אחד שני ילדים בריאים בחיצוניותם: זוג אחד היו לו שני בנים וזוג שני שתי בנות. אלה התחתנו ביניהם. החוצאה היתה ששנים מן הנינים טבלו מן המחלה (סמן בולט), אחדים היו בריאים בחיצוניותם אבל נושאי הכושר למחלה. גם כאן אנו רואים השפעת נושאי קרובים.

גם תופעות חולניות אחרות יכולות לעבור בירושה, כמו למשל, עורון לילה, (ציור 8), קוצר ראייה, מחלת המחולית (כוריאה), אצל היהודים, עורון אידיוטי וכו'.

ציור 8.
 קטע מאילן-גזע שבו מחלת
 "עורון-לילה" עוברת במשך 9
 דורות (לפי נסלשים)
 ○ עם חץ וזכרים, עם צלב
 נקבות: ● חולים ○ בריאים.

אחת המחלות, שבהקרתן עסקו הרבה היא "מחלת הג'מוס" (המופיליה). ביתוד נחקרה בנידון זה משפחת הדמומים בשם ג'מפל. בה היו 37 דמומים שהיו להם 29 אחים בריאים ו-52 אחיות בריאות. מחלה זו, שבה חסרה לדם החכונה והאפשרות להתקדש שכיחה רק אצל גברים ועוברת לדורות הבאים ע"י הנשים. הנשים אינן חולות לעולם במחלה זו, אבל הן יורשות אותה באופן סמוי מאביהן ומורישות אותה באופן בולט לבניהן (ציור 9).

ההוכחה היותר חזקה שכושר וסגולות מיוחדות יכולות לעבור בירושה נותנת הבדיקה הידועה של משפחת המנגן יוהן סבסטיאן בך, שרוב בניה נחלו את כשרון הנגינה מאבותיהם. אותו דבר אנו רואים גם אצל משפחת דרוין בהורשת הכשרונות.

מאשר בשביל אדם בריא. אבל אנו צריכים ויכולים לרצות. שהטפוס הזה לא ימשיך להרבות את מספרו ע"י פריה ורבייה. כמוהו הוא גם הטפוס השני - הטפוס ה"פחות ערכי הרוחני של חולי-הרוח. הטפוס הזה נוחן את כל הבריות האסוציאליות והאנטי-טוציאליות בחברה. את הנוודים, הגנבים, הפושעים, הזונות וכו'. הם ממלאים בעבודה את ידי המטרה. בתי המשפט ומחוקקי החוקים, ומכבידים על העזרה הרפואית, הסיוע והטיפול. לטפוס זה שייכים כל מיני האנשים המכונים "אדם מוזר", ואלה הנקראים חלופי השכל כמו כסילים, שוטים ואיריזטים. - "אין כל ספק", אומר פרופ. גרוטיאן - "שיותר משני שלישים מכל האנשים הללו קבלו את תכונתם זו בירושה ורק שלישי הגיעו לכך אחר מחלות מדבקות שעברו עליהם או בסבת לידה קשה שנולדו בה".

לפי וינדלר מוט נמצאו אצל כניהם של הורים בעלי נכפה (אפילקטים) 29% חולי רוח, 21% להוטי שכרון ובעלי דפקטים מוסריים, 19% בעלי נכפה במצבים שונים, 18% לקויי הפרעות עצביות אחרות ו-13% בעלי מחלות מוח אורגניות.

מספר חולי הרוח אינו קטן לגמרי גם אצלנו. אמנם מעטים הם מספר הלוקיים הללו הבאים משכרון. אבל שכיחות היו אצל היהודים (בפרוסיה, למשל) הנמסרים לבתי המחסה צורות אחרות של מחלות הנפש. כמות היהודים היחה פי שלשה מאחוזם בין כל האוכלוסים.

בספירה האחרונה בבדן (בגרמניה) היו על כל 10,000 יהודים עורים 8,7 חרשים אלמים. 10,4 חלושי שכל 60,3 (לפי רופין). הטפוס הזה של הפסיכופטים נוחן את האחו הגדול ביותר של האספסוף וביחוד של להוטי השכרון לאלכוהול. קוקאין ומורפיום, של ההומוסקסואליסטים וכו'. ואגב עלי להעיר, שהפסיכופטים הללו מתרבים באופן מצוין. כשרון הפריה ורבייה אצלם עולה כהרבה על זה של הכריאים.

חמונה ברורה ביותר של חופעה זו מראה המקרה הבא: בשנותיו הצעירות פגש אחד האופיצרים של גדוד אמריקאי באחד הפונדקים נערה חלושת-שכל. הוא פתה אותה ואח"כ עזב אותה בכדי לבוא בנשואים עם צעירה ממשפחה הגונה. זו האחרונה הביאה ילדים שבמשך שלושה דורות יצאו מהם אנשים חשובים ומפורסמים. אולם הילד שנולד לאופיצר הזה מהתקשרותו עם הנערה חלושת השכל. היה גם הוא נער חלוש שכל. בהתבררו החתן עם נערה בריאה, אבל

הודיש על ידה את כל התכונות של אמו להמון אנשים. שהצימו את החברה במספר גדול של פחותי ערך. הנער עצמו היה ידוע אח"כ בשם "אולד הורור", גר בחורבה עתיקה, שחלונותיה נסתמו בסמרטוטים. תמיד היה מלוכלך ושכור. מעשרת הילדים שהיו לו מתו שנים בצעירותם. אחד בשעת הלידה, חמשה היו חלופי מוח ושנים בריאים. הנכדים והנינים הביאו אותן התוצאות. הכן הבכור נשא אשה ילדה חלושת-שכל, שהולידה 15 ילדים, כולם מנונים וירוזים. שהורישו לבניהם תכונות אסוציאליות רבות. אומדים את מספר בני המשפחה הזאת ל-1800 שחלק גדול מהם היו גרי בתי מחסה, בתי בושת, בתי סוהר וכל מערות הפושעים בנויורק ושיקגו. מכל זה ברור ששני הטפוסים נוח להם ונוח לעולם שלא יולדו משילדו.

בין המחלות העוברות בירושה עלינו להזכיר עוד את מחלת העגבת, הגורמת לא רק לזה, שהמחלה עוברת לפעמים אל הצאצאים, אלא גם משום זה, שמוכי העגבת נותנים עפי"ר צאצאים ירודים בעלי מומים רוחניים ממינים שונים המזיקים לחברה. רובם של הילדים הדפקטיביים. חרשים-אלמים וחולי רוח בא גם כהורים שנוגעו בראשונה בעגבת או שקבלוה מהורים, שירשו מחלה זו מהוריהם הם.

ובכן מה עלינו לעשות עכשיו? כיצד צריך לפעול העם בכדי למנוע בעד התפשטות כל האנשים הירודים הללו, שירידו את כל העם למדרגה נמוכה מאוד באנושיות? יש רק דרך אחת. עלינו לעשות הכל למן יעברו ברואים אלה ויבטלו מן העולם.

אכל כיצדו האם ע"י השיטה של ה"אבניקה הפווישיבית", על ידי זה שנקח את הילדים הבאים מהורים כאלה ונשתדל לחנכם ולעשותם לחברים מועילים בחברה?

נראה את התוצאות, שהגיעה אליהן הממשלה הצרפתית: את הפושעים מצרפת וכן גם את הפושעות שחלק גדול מהן שייך לסוג הזונות, שולחים לקלדוניה החדשה באיי האוקיינוס. כאן נתן הרשיין לנשואין בין הפושעים והפושעות. את בניהם של הפושעים הללו חנכה הממשלה הצרפתית בטפול מסוד ובאהבה רבה. כל יצור כזה עלה לממשלה הצרפתית ב-120 לירות לשנה. אם כל ילד כזה צריך היה להמצא בפנימיה עשר שנים הרי זה 1200 לירות לחנוך, סכום ששום סועל או אכזר לא הוציא עדיין לחנוך בנו. ומה היה הסוף? - משכב-זכור בפנימיות, פושעים מקצועיים. שכל מושבות האוקיינוס פתרו מהם.

ושחזרו לבתי הסוהר, שהוריהם ישבו שם. הבנות געשו כמעט כולן לזונות ועזרו להפיץ את המחלות המיניות באיים.

ובמה דברים אלה אמורים - באנשים שיכלו לבוא בחברה ולהתהלך בה; אבל מה נעשה - שואל פורל - עם המון האידיויטים ותלושי השכל, שאין להביאם בקהל? האם כדאי לנו לבנות בשבילים בתי מחסה גדולים וליהנות אחיכם, כשאחר שנים מספר יעלה אחר התאמצות מרובה, ללמד את היצורים הקטנים, ששכלם הוא פחות משכל קוף, לבסא כמו חוכי איזה מלים או לצייר איזה קוים על גבי הנייר?

בזמן העתיק, ביחוד בשפרטה, היה אמצעי פשוט לשם הברירה האנושית. המחוקק השטרטאי ליקורגוס רצה לעשות את עמו לעם חזק ולכן צוה עליהם להרוג את כל הילדים החלשים והחולים למען לא יפלו למעמסה על הצבור.

אין אנו יכולים עכשיו להרשות לנו אמצעים ברבריים כאלה. גם האמצעי האמריקאי לטרס ולעקר את האנשים הללו ולעשותם עקרים למען לא ילדו בנים, אינו טוב והוגן. ראשית הסרוס או העקור אצל האשה אינו כל כך קל כמו אצל הגבר, ואחר הכל יכולים אנו להשתמש בשטה זו רק נגד פושעים, זונות ודוטיהם. אבל מה חסאו אנשים ישרים ועובדים שקטים, המתאמצים המיד לעשות טוב, אם נסעו בירושה שקבלו מהוריהם? המשום כך צריך להעמידם בשורה אחת עם פושעים ורוצחים?

חכמים רבים נחגו עוד עצה, והיא, שהאנשים הירודים לא ינשאו ולא יצרו משפחה. אבל גם כאן שאלה אם יש לנו הרשות להחליט כזאת. מי אנחנו שנאסור על בן אדם, יהא אפילו פחות-ערך, למלא את מאוייו, שחונן בהם עיי הטבעז לא, חלילה לנו מזאת, כשם שאסורים עלינו גם האמצעים האחרים. אין לנו כל רשות וכל זכות לדרוש ממי שהוא, שיותר על הספוק הטבעי (המיני) שלו בשביל שלותנו ורוחתנו אנו, להיטך אנו צריכים להרשות לאנשים הנראים בריאים, אלא שנושאים בקרבם חליים, לבוא בברית הנשואים ולחיות את חייהם כיתר בני האדם. אבל יש לנו הרשות המלאה והזכות המוסרית העליונה לאסור עליהם שלא להעמיד ולדות, זאת אומרת - לדרוש מהם שלא יולידו בנים להפיץ את נגעייהם בחברת.

וכאן אנו באים אל הפתרון הגדול של השבחת הגזע, אל דאבנניקה הפסיכיתית - השיטה של

בקורת הנשואים

זוהי בדיקת העומדים להנשא, למען דעת, אם בריאים הם ואם אין בהם דפקטים היכולים לעבור בירושה, ולפי זה, אם מותר או אסור להם להביא ילדים לעולם. עכשיו, במאה העשרים, יש די אמצעים הנותנים לאישים פתלוגיים, שמחובתם החברתית והמוסרית היא לבלי הוליד, את האפשרות לספק את צרכיהם המיניים בלא חשש, שמא יקימו דור של בעלי מומים אומללים, אידיויטים ואינבלידים. והבדיקה הרפואית שלסני הנשואים, או בקורת הנשואים היא שצריכה ללמדנו - מי ומי הם האנשים שמחובתם להשתמש באמצעים אלה, מסרת בקורת הנשואים היא, אם כן, להגביר את האיכות של העם ולהעמיד דור, אם לא של אדם עליון, אז לכל הפחות בריא בגופו וברוחו ומחוסר כל דפקטים. בקורת הנשואים מרשה לאלה, שמחובתם היא לא להרבות את פחותי הערך בעם, לספק את כל מאויהם הנפשיים והגופניים.

יצרנו המיני אינו קשור בדרישות הרביה, וביחוד אינו קשור בזכויותיהם של האנשים לקיום דור אנושי משובח או רצוי. אין ביכלתנו לשנות את היצר המיני שלנו, ולכן זו תהיה אכזריות מאין כמוה לבלום את יצרו המיני של העלול להעמיד ולדות פחותי-ערך. אדרבא, עלינו לתת לו את אפשרות ההתפרקות של הכוחות התוססים בקרבו, למען לא יחניקו את נושאם, ויעשוהו למדולדל או, שיתפרצו בלי כל חוק, בלי סדר ומשטר ויביאו כליון על חלק מהאנושיות.

אולם אין לחשוב, שהבדיקה לפני הנשואים היא רק לשם בדיקת השאלות הגזעיות, היא מועילה בעוד הרבה שאלות כגון: שאלת הדבקת והפצת מחלות, שאלת החיים המיניים והפרעותיהם כמו גם ההדרכה בחיי המין והנשואים. הבדיקה לפני הנשואים נותנת לרופא לתהות על בריאותם של הנדבקים, ללמד לאלה הבאים לפניו את הדרך - כיצד עליהם להכיר את בריאותם וללמדם - מה עליהם לעשות וכיצד עליהם להתנהג ולהזהר בחייהם המיניים.

את שרות הבדיקה הרפואית מחלקים על כן לשלש מגמות שונות: בזעית, חוליית, מינית.

עליה כבר דברנו. נזכיר כאן רק את אופני הכדיקה ואת הקפטים העוברים בירושה.

הרופא הבודק, לאחר שהוא בודק יפה את הבאים אליו בדיקה גופנית דורש מהנבדק לספר, עד כמה שנהיר לו, על מחלותיו, על המחלות במשפחה ועל השתלשלותם אצל הדודים, הסבים וכו'. אם הוא מוצא איזה לקוי עליו לחקור, אם הלקוי הזה היה אצל אנשים אחרים במשפחה או שהנבדק קבל אותו מחדש. לשם כך מסדר לו הרופא מין אילן-גזע שבו הוא מחפש אחר שכיחות הדפקט במשפחה ועל פי זה יכול הוא להסיק, אם המחלה עוברת ותעבור בירושה אם לא. והנה רשימה של דפקטים היכולים לעבור בירושה:

- (1) הטפוס השחפתני אלה שיש להם שחפת גלויה כמו גם אלה שהמחלה מקננת בגופם, אף על פי שהם גראים לעין בריאים.
 - (2) חלושי-השכל.
 - (3) חולי-נכפה.
 - (4) חולי-רוח.
 - (5) להוסי-שכרון לאלכוהול, קוקואין ומורפיום.
 - (6) בעלי צורות מסולפות של היצר המיני כגון הומוסכסואליות וכדומה.
 - (7) חרשים-אלמים.
 - (8) בעלי לקויים קשים בראיה הבאים כתורשה, כגון סטית העדשה שבעין, לובן העדשה, קוצר ראייה חזק וכו'.
 - (9) מחלת-העגבת.
 - (10) חולי-סוכר בשעת הנשואים.
 - (11) נשים, שאביהן, או אחיהן או דודן סובלים ממחלת הדמום (חמפיליה).
 - (12) חולי-דמום.
 - (13) בעלי מום מבטן כגון: אנדרוגינוס, חסרון אברים, נקיעת ירך מבטן.
- יש עוד מחלות הדורשות חקירה, אלא שערכם אינו רב כל כך ולא כאן המקום לפרטם.

המגמה החזיתית

הרופא בודק את כל ההופעות הפתולוגיות של החולכים להנשא. ראשית הבדיקה היא, אם אין בנבדקים מחלות מיניות כמו עגבת או זיבה. מחלת העגבת, אם היא פתוחה הרי היא יכולה לעבור מאחד מבני הזוג אל השני, חוץ מזה יכולות לבוא במשך החיים כל מיני הפרעות, שיותר כדאי, שידעו על זאת קודם לכן. כמו כן חשובה גם שאלת התורשה בנוגע למחלה זו.

מחלת הזיבה גם היא יכולה לעבור מאחד מהזוג אל השני. המחלה יכולה להביא את הזוג לידי עקרות, לגרום עורון לילד הנולד לאשה נגועה בזיבה. חוץ מזה ישנה סכנה גם לצבור, הואיל ובני הזוג מתרגלים במחלתם, שלא הכירו בה ואינם מרפאים אותה, וע"כ יש סכנה, שבמקרה שאחד מבני הזוג או שניהם יהיו להם יחסים מיניים עם אחרים, או בהתחננות שניה הם ידביקו את המחלה לאחרים ויעזרו בזה להפצתה בחברה.

כמו כן צריך לבדוק אם יש לאחד מבני הזוג שחפת פתוחה. במקרה זה יש סכנת הדבקה לבן הזוג השני ואת זה צריך למנוע. ישנן גם מחלות לב, מחלות כליות וכו', שהרופא יכול ליעץ לזוג העומד לנשואין, כיצד לחיות בהתאם להפרעות אלו, למען לא תתגברנה, או אולי לעכב את הנשואין למשך זמן עד שיתרפאו מהמחלות הללו.

המגמה השלישית והחשובה מאד בנשואין - היא

המגמה המינית.

אנו יודעים את כל ההפרעות בנשואין, כשהזוג נשאר עקר זמן רב. אבל עוד יותר רבות ההפרעות כשאחד מבני הזוג ובעיקר הגבר, אינו יכול לתת לאשתו את ספוקה המיני. ועל כן לפני שהזוג הולך להתחתן על הגבר להבדק ביחס לכושר הרבייה שלו וכמו כן לכושר מלוי תפקידו בתור גבר ובעל. שאלה זו חשובה מאד, הואיל והזוגות שבהם הגבר, חסר כוח גבראי נפרדים כמעט תמיד אחר אילו חדשים או שנים ואז עומדים לפנינו שני יצורים אומללים הסובלים משום. שלא היה מי שידריך אותם ויעיר להם על הדפקטים המיניים שלהם. כמה מקרים של סטיה, פריצות וכד' באים רק משום שאין

ח ת מ ו ע ל

« ב ר י א ו ת »

דו-שבועון עממי

לעניני בריאות, היגיינה צבורית והסברה מינית

בעריכת הד"ר מד. אב. מטמון

„ ב ר י א ו ת ” הוא העתון העברי היחידי בארץ ובחו"ל
והמוקדש אך ורק לשאלת הבריאות של העם העברי.

תנאי החתימה:

בארץ: לשנה - 200 מא"י בחו"ל: לשנה - 1.50 דולר

לחצי שנה 110 " לחצי שנה 0.75 "

דרשו את טופסי ההחתימה ממנהלת „בריאות“

תל-אביב, א"י, רחוב השתר 11

הגבר יכול לחת לאשתו את ספוקה, והיא הולכת לחפשו במקום אחר.
במקרה כזה צריך הגבר לרפא את חסרונו לפני נשואיו, אם בכלל
ניתן החסרון לרפוי.

כל השאלות הללו מראות לנו על הנחיצות בבדיקה לפני הנשואין
ועל הצורך בתעודת בריאות להולכים להנשא. בגרמניה הענין עדיין
רשוח, אבל באיטליה ובתורכיה אין הממשלה נוחנת כל תעודת נשואין
בלי תעודת בריאות מאת רופא מוסמך.

לשם כך נוצרו עכשיו כמעט בכל מדינות אירופה ואמריקה הצפונית
תחנות יועצים לבקורת הנשואים ולהדרכתם. לשם בא כל דורש ויכול
להשיג את ההדרכה הדרושה לו כמו גם את תעודת הבריאות שתעיד
על יכלתו ליצור משפחה ולהוליד ילדים.

כדי להראות על הצורך הגדול שיש בפתרון שאלה זו אביא
קטעים אחרים מהכרוז שיצא מהמיניסטריין לבריאות בפרוסיה:

„בריאותם של האיש והאשה הנם הבסיס לנשואין מאושרים.
לאנשים בריאים יש מחשבה בריאה, נפש בריאה, כוח ועליצות היצירה,
בקצור כל אותם הכוחות הגופניים והרוחניים. המבטיחים שביעות רצון
בחיי הנשואים ודור של ילדים בריאים.“

„... מחלתו של האחד מפריעה לשני, גורמת לו עבודה מיותרת
מעיקה על שמחת חייו ומביאה יגון ואנחה לבית. מחלות יכולות
לעבור מהבעל לאשתו ולהיפך, אבל איום שבעתים הוא, כאשר הבנים
מתחילים לסבול ממחלות שבהם חלו הוריהם.“

„משום כך מוטלת על כל אחד החובה הקדושה - בשבילו ובשביל
בן זוגו העתיד, בשביל צאצאיו ובשביל מולדתו - להודע קודם לכן,
אם מצב בריאותו מרשה לו ליצור משפחה.“